

Anna Świrszczyńska

Magány

(Samotności)

Magány,
magány hatalmas gyöngyszeme,
benne rejtőztem el.
Távolság,
mely egyre nő,
benne hatalmasodom.
Csend, hangok forrása.
Mozdulatlanság, a mozdulat anyja.

Egyedül vagyok.
Egyedül vagyok, hát semmi sem vagyok.
Milyen szerencse.
Semmi vagyok, hát minden lehetek.
Létezés, lényeg nélkül,
lényeg, létezés nélkül, szabadság.

Tiszta vagyok, mint az, ami nincs,
biztonságos, mint a platóni gondolat,
gazdag, akár a lehetőség.
Mosolyogva kezemet nyújtom
sok ezer kitűnő jövőképem felé.
Tenger habjává válhatok
és elérhetem mulandó szerencséjét.
Vagy medúzává és sajátom lenne
a medúzaság szépsége.
Vagy szerencsés röptű madárrá,
vagy kővé, örökkévalóságának szerencséjével,
vagy Tejúttá.

Egyedül vagyok, erős vagyok.
Magányom megvéd.
Egyedül vagyok, hát nem vagyok,
nem vagyok, tehát létezem,
tökéletesen akár a tökéletesség,
változatosan akár a változatosság.

Majd emberek jönnek. Bőrt,
szemformát, nemet és nevet adnak.
És adnak Homo sapiens-minőségű
múltat s jövőt.